

Поради нравствената си чистота, богомилитѣ считали себе си за солъ на земята, за свѣтлина на мира, за лилии на полята и за безгрѣшни светии и вѣрвали, че щомъ умратъ, ще се измѣнятъ като въ сънъ, ще свалятъ отъ себе си тѣлото и ще се облѣкатъ въ безсмъртната и блажена дреха Христова, а падналото тѣло ще се прѣвърне въ прахъ и никога нѣма да възкрѣсне. Въ обществото си богомилитѣ приемали само възрастни хора, като имъ четѣли най-напрѣдъ молитви, послѣ ги карали да постятъ и най-послѣ възлагали на главата имъ евангелието на Иоана. Въ това се състояло тѣхното кръщаване.

Богомилитѣ приемали отъ светото писание само книгитѣ на Новия завѣтъ, а вѣхтозавѣтнитѣ отхвърляли, като творение на дявола. Освѣнъ новозавѣтнитѣ книги тѣ имали и много свои съчинения, апокрифи, които били отчасти прѣведени отъ гръцки, а отчасти написани отъ попъ Еремия. Тия книги съдържали разни чудесни и фантастични разкази за Христа, за Богородица, за кръстното дърво и др. Богомилската литература отговаряла на понятията и духовнитѣ нужди на народа, затова бързо се разпространила и станала народна литература, а това бързо разпространяване помогнало за развиване на грамотность и просвѣта у населението.

Дѣление на богомилитѣ. — Богомилитѣ наричали себе си „християни“ или „добри хора“, а народътъ ги наричалъ: богомили, бабуни и мавихеи. Тѣ се дѣлѣли на съвършени и обикновени. Съвършенитѣ били посветени въ всички тайни на богомилското учение. Само тѣ били истински членове на богомилската църква и участници въ божията благодать, ето защо тѣ се считали за истински християни, за божии избраници на земята и за приемници на апостолитѣ. Отъ тѣхната срѣда се избирали началницитѣ на отдѣлнитѣ богомилски общини и тѣхнитѣ помощници. Само тѣ имали право да проповѣдватъ и да извършватъ всички важни религиозни дѣла на общината. Тѣ били длъжни да поучаватъ вѣрващитѣ, да ги укрѣпаватъ въ вѣрата и да имъ подаватъ примѣръ на подвизи, за да ги приготвятъ къмъ прѣми-